

“ସ୍ଵଂ ଉପକାରୀ ହୋଇ ଅପକାରୀର ମଧୁ ଉପକାର କର, ସର୍ବଶକ୍ତି, ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ସମ୍ପାଦନାତା ହୁଅ”

ଆଜି ସ୍ଵନେହର ସାଗର ନିଜର ଚାରିଆଡ଼ର ସ୍ଵନେହୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ହର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଚାହେଁ ସାକାର ରୂପରେ ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣରେ ବସିଛନ୍ତି, ଚାହେଁ ସଞ୍ଜୁଳ ରୂପରେ ଦୂରରେ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସ୍ଵନେହ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଜୀଙ୍କ ପାଖରେ ବସିଥିବାର ଅନୁଭବ କରାଉଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନକୁ ସ୍ଵନେହ ହିଁ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣରେ ଥିବାର ଅନୁଭବ କରାଉଛି । ତୁମେମାନେ ମଧୁ ବାବାଜୀଙ୍କର ସ୍ଵନେହରେ ଆସି ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛ । ବାପଦାଦା ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନର ହୃଦୟରେ ବାପଦାଦାଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ଵନେହ ସମାହିତ ଅଟେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଦିଲ୍ରେ “ମେରା ବାବା” - ଏହି ସ୍ଵନେହର ଗୀତ ବାଜୁଛି । ସ୍ଵନେହ ହିଁ ଦେହ ଏବଂ ଦେହର ସମ୍ପଦଧାରୀ ଅଲଗା କରିଦେଉଛି । ସ୍ଵନେହ ହିଁ ମାୟାଜିତ୍ କରିଦେଉଛି । ଯେଉଁଠାରେ ଦିଲ୍ ସ୍ଵନେହ ରହିଛି ସେଠାରେ ମାୟା ଦୂରରୁ ହିଁ ପଳାଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ସ୍ଵନେହର ବିଷୟରେ ସବୁ ପିଲା ପାସ୍ ଅଟନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ହେଲା ସ୍ଵନେହ, ଦ୍ଵିତୀୟଟି ହେଲା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଜୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସର୍ବ ଶକ୍ତି ରୂପୀ ସମ୍ପଦତ୍ ।

ତେବେ ଆଜି ବାପଦାଦା ଗୋଟିଏ ପଟେ ତ ସ୍ଵନେହକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ପଟେ ଶକ୍ତି ସେନାର ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ମଧୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଯେତିକି ସ୍ଵନେହ ସମାହିତ ଅଟେ, ସେତିକି ସର୍ବଶକ୍ତି ଗୁଡ଼ିକ ସମାହିତ ଅଟେ ତ? ବାପଦାଦା ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ଏକାଠି ସର୍ବଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ କରିଛନ୍ତି । କାହାକୁ ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ, କାହାକୁ ଶକ୍ତିବାନ କରି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧୁ ନିଜର ସ୍ଵଂମାନ ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ବୋଲି କହୁଛ । ତେଣୁ ବାପଦାଦା ଚାରିଆଡ଼ର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଯେ, ସମସ୍ତେ ନିଜ ଭିତରେ ସର୍ବ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଭବ କରୁଛ ତ? ସର୍ବ ଶକ୍ତି ଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ସର୍ବଦା ଅଧିକାର ରହିଛି ତ? ତେବେ ସର୍ବଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସମ୍ପଦତ୍ ଅଟେ । ତେଣୁ ନିଜର ସମ୍ପଦତ୍ ଉପରେ ଅଧିକାର ଅଛି ତ? କ’ଣ କହୁଛ ଅଧିକାର ଅଛି ତ? ଟୀଟରମାନେ କୁହ - ଅଧିକାର ଅଛି ତ? ଭାବିନିନ୍ତି କୁହ । କ’ଣ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ଅଛି ତ? ସର୍ବଦା ରହିଛି ନା କେବେ କେବେ ରହୁଛି? ଯେଉଁ ସମୟରେ ଯେଉଁ ଶକ୍ତିର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ୁଛି, ତୁମ ଶକ୍ତି ସେନାର ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ସେହି ଶକ୍ତି ହାଜର ହୋଇଯାଉଛି ତ? ସମୟ ଅନୁସାରେ ଜୀ ହଜୁର କହି ହାଜର ହେଉଛି ତ? ଚିନ୍ତା କର, ଦେଖ, ଅଧିକାରୀ ଆଦେଶ ଦେବ ଏବଂ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଜୀ ହଜୁର କହି ହାଜର ହେଉଥିବେ, ଯେଉଁ ଶକ୍ତିକୁ ଆହ୍ଵାନ କର, ଯେପରି ସମୟ, ଯେପରି ପରିସ୍ଥିତି ସେହିଭଳି ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ପାରୁଥିବ, ଏହିଭଳି ଅଧିକାରୀ ଆତ୍ମା ଅଟ ତ? କାହିଁକି ନା ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପଦତ୍ ଦେଇଛନ୍ତି ଯାହାକୁ ତୁମେମାନେ ନିଜର କରିନେଇଛ । କ’ଣ ନିଜର କରିନେଇଛ ନା! ତେବେ ନିଜର ବସ୍ତୁ ଉପରେ ହିଁ ଅଧିକାର ରହିଥାଏ । ଯେଉଁ ସମୟରେ ଯେଉଁ ବିଧି ଅନୁସାରେ ଆବଶ୍ୟକତା ଥିବ ସେହି ସମୟରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗିଯାଉଥିବ । ଧରିନିଅ ସମାହିତ କରିବାର ଶକ୍ତିର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ଏବଂ ତୁମେ ତାକୁ ଆଦେଶ ଦେଉଛ ତେବେ ସେ ତୁମର ଆଦେଶକୁ ପାଳନ କରି ଜୀ ହାଜୀର ହୋଇଯାଉଛି ତ? ଯଦି ହେଉଛି ତେବେ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ, ହାତ ହଲାଇ । କେବେ କେବେ ହାଜର ହେଉଛି, ନା ସବୁବେଳେ ହାଜର ହେଉଛି? ତେବେ ସମାହିତ କରିବାର ଶକ୍ତି ଯଦିଓ ହାଜର ହେଉଛି, କିନ୍ତୁ ୧୦ ଥର ସମାହିତ କରି ନେବା ପରେ ୧୧ ଥରକୁ ଟିକିଏ ତଳ ଉପର ହେଉ ନାହିଁ ତ? ତେଣୁ ସବୁବେଳେ ଏବଂ ସହଜରେ ହାଜର ହୋଇଯାଉଥିବ, ସମୟ ବିତିଯିବା ପରେ ହାଜର ହେଉ ନ ଥିବ । ମୁଁ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ନ ଥିଲି ଯେ କିନ୍ତୁ ହୋଇଗଲା - ସେଭଳି ହେଉ ନ ଥିବ, ତେବେ କୁହାଯିବ ସର୍ବଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ । ତେବେ ଏହିଭଳି ଅଧିକାର ବାପଦାଦା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି ଯେ ସର୍ବଦା ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିବାରେ ପିଲାମାନେ କ୍ରମାନ୍ଵୟରେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ସର୍ବଦା ହେଉଥିବ ଏବଂ ସହଜ ହେଉଥିବ, ସ୍ଵାଭାବିକ ହୋଇଥିବ ଏବଂ ସ୍ଵାଭାବରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇଥିବ, ଏହାର ବିଧି ହେଲା - ଯେପରି ବାବାଜୀଙ୍କୁ ହଜୁର ମଧୁ କୁହାଯାଉଛି, କହୁଛନ୍ତି ହଜୁର ହାଜୀର ଅଟନ୍ତି । ହାଜୀର ହଜୁର ମଧୁ କହିଆସାନ୍ତି, ତେଣୁ ଯେଉଁ ସନ୍ତାନ ହଜୁର ବାବାଜୀଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ହାଜୀର ହଜୁର କରିଗାଲିଆଏ ତା ନିକଟରେ ସର୍ବଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ମଧୁ ହଜୁର ହାଜୀର କରିଆସାନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଡ଼ଞ୍ଚାରେ ଜୀ ହାଜୀର, ପ୍ରତି ପାଦରେ ଜୀ ହାଜୀର । ଯଦି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରୀମତରେ ଜୀ ହାଜୀର ନୁହେଁ ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶକ୍ତି ମଧୁ ସବୁ ସମୟରେ ହାଜୀର ହଜୁର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି କେବେ କେବେ ବାବାଜୀଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ବା ଆଡ଼ଞ୍ଚାର ପାଳନ କରୁଛ ତେବେ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ମଧୁ କେବେ କେବେ ତୁମ ନିକଟରେ ହାଜୀର ହେବାର ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବେ । ସେହି ସମୟରେ ତୁମେ ଅଧିକାରୀ ପରିବର୍ତ୍ତତେ ଅଧୀନ ହୋଇଯାଇଥାଅ । ତେଣୁ ବାପଦାଦା ଏହି ଫଳାଫଳ ରେକ୍ କରି କ’ଣ ଦେଖିଲେ? ପିଲାମାନେ କ୍ରମାନ୍ଵୟ ଅନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ନମ୍ବରଠାନ ନୁହଁନ୍ତି, ନମ୍ବରଠାର ଅର୍ଥାତ୍ କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସଦା ସହଜ ମଧୁ ନୁହେଁ । କେବେ କେବେ ସହଜ ହୋଇଯାଉଛି, ଆଉ କେବେ କେବେ ଟିକିଏ ମୁଣ୍ଡକିଲ୍ରେ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଆସି ହାଜିର ହେଉଛନ୍ତି ।

ତେବେ ବାପଦାଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନକୁ ବାପ୍ ସମାନ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜ ସମାନ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । କ୍ରମାନ୍ଵୟ ଅନୁସାରେ ଦେଖିବାକୁ

ଚାହୁଁ ନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ମଣ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ବାବାଜୀଙ୍କ ସମାନ ହେବାର । କ'ଣ ସମାନ ହେବାର ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଅଛି, ନା କରମାନଙ୍କରେ ରହିବାର ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଅଛି? ଯଦି ପଚାରାଯିବ ତେବେ ସମସ୍ତେ କହିବେ ମୋତେ ସମାନ ହେବାର ଅଛି । ତେଣୁ ଚେକ୍ କର - ପ୍ରଥମେ ସର୍ବଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଅଛି ତ? ସର୍ବ ଉପରେ ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ଵ ଦିଅ । ସର୍ବଗୁଣ ଅଛି ତ! ବାବାଜୀଙ୍କ ସମାନ ସ୍ଥିତି ଅଛି ତ? କେବେ ନିଜର ସ୍ଥିତି ଆଉ କେବେ ପରର ସ୍ଥିତି ଅର୍ଥାତ୍ ପରିସ୍ଥିତି ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁନାହିଁ ତ ଅର୍ଥାତ୍ ପରିସ୍ଥିତି ତୁମକୁ ହରାଇ ଦେଉ ନାହିଁ ତ? କେବେ କେବେ ପରିସ୍ଥିତି ଯଦି ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନେଉଛି ତେବେ ତା'ର କାରଣ ତ ଜାଣିଛ ନା? ଯଦି ସ୍ଵସ୍ଥିତି ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଥିବ ତେବେ ପରିସ୍ଥିତି ଆକ୍ରମଣ କରିପାରିବ କିନ୍ତୁ ସର୍ବଦା ସ୍ଵସ୍ଥିତି ବିଜୟୀ ହେଉଥିବ, ତା'ର ଆଧାର ହେଲା - ସର୍ବଦା ସ୍ଵମାନ ଏବଂ ସମ୍ପାନର ସନ୍ତୁଳନ । ତେବେ ସ୍ଵମାନଧାରୀ ଆତ୍ମା ସର୍ବଦା ସ୍ଵତଃ ହିଁ ସମ୍ପାନ ଦେବାବାଲା ଦାତା ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ କାହାକୁ ବି ସମ୍ପାନ ଦେବା ଅର୍ଥ ଦେବା ନୁହେଁ ନେବା ଅଟେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ପାନ ଦେଉଥିବା ଆତ୍ମା ସମସ୍ତଙ୍କ ଦିଲ୍ରେ ସ୍ଵତଃ ହିଁ ମାନନୀୟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଜୀଙ୍କୁ ତ ଦେଖିଛ । ଆଦିଦେବ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ସୃଷ୍ଟି ନାଟକର ପ୍ରଥମ ଆତ୍ମା ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପାନ ଦେଉଥିଲେ । ନିଜଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନର ହୃଦୟରେ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମାନନୀୟ ହୋଇଥିଲେ । ତେବେ ଏହା ସମ୍ପାନ ଦେବାବାଲା ନା ପାଇବା ହେଲା? କାରଣ କାହାକୁ ସମ୍ପାନ ଦେବା ଅର୍ଥ ଅନ୍ୟର ହୃଦୟରେ ହାର୍ଦ୍ଦିକ ସ୍ନେହର ମଞ୍ଜୁଳି ପୋତିଦେବା । ବିଶ୍ଵ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ଵ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଆତ୍ମା ରୂପରେ ତୁମକୁ ସେତେବେଳେ ଅନୁଭବ କରିବେ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହର ସହିତ ସମ୍ପାନ ଦେବ ।

ତେବେ ବାପଦାଦା ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ପରସ୍ପରକୁ ସମ୍ପାନ ଦେବାର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଅନୁଭବ କରିଲେ । ତେବେ ସମ୍ପାନ ଦେବାବାଲା ହିଁ ବିଧାତା ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଆନ୍ତା । ସମ୍ପାନ ଦେବାବାଲା ହିଁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ (ଶୁଭଭାବନା, ଶୁଭକାମନା)କୁ ମାନିବାବାଲା ଆଦୃଷ୍ଟକାରୀ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପାନ ଦେବା ହିଁ ଇଶ୍ଵରୀୟ ପରିବାରର ହାର୍ଦ୍ଦିକ ସ୍ନେହ ଦେବା । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ପାନ ଦେବାବାଲା ସ୍ଵମାନରେ ସହଜରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇପାରିବ । କାହିଁକି ଜାଣିଛ? ସେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପାନ ଦେଇଥାଏ, ସେହି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ତାଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦର ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିଥାଏ, ସେହି ଆଶୀର୍ବାଦ ଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତର ସହଜରେ ଏବଂ ସ୍ଵତଃ ଭାବରେ ସ୍ଵମାନକୁ ସମରଣ କରାଇଦେଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାଦା ଚାରିଆଡ଼ର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରାଉଛନ୍ତି - ସମ୍ପାନ ଦାତା ହୁଅ ।

ବାପଦାଦାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯେଉଁ ସନ୍ତାନ ଯେମିତି ଅବସ୍ଥାରେ ଆସିଛି, ଦୁର୍ବଳ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଆସିଛି, ସଂସ୍କାରର ବଶୀଭୂତ ହୋଇଥିବା ପିଲା ମଧ୍ୟ ଆସିଛି, ପାପର ବୋଧ ନେଇ ମଧ୍ୟ ଆସିଛି, କତା ସଂସ୍କାରକୁ ନେଇ କରି ମଧ୍ୟ ଆସିଛି, ବାପଦାଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନକୁ କେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଥିଲେ! ମୋର ସିକିଲିଆ ଗେହଲା ସନ୍ତାନ ଅଟେ, ଇଶ୍ଵରୀୟ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟ ଅଟେ । ତେବେ ବାପଦାଦା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ପାନ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ ସ୍ଵମାନଧାରୀ ହୋଇଯାଇଛ । ତେଣୁ ଫଲୋ ଫାଦର କର । ଯଦି ସହଜରେ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପଦନ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ସମ୍ପାନ ଦାତା ହୁଅ । ବୁଝିଲ ତ! ସହଜ ଅଟେ ନା! କ'ଣ ସହଜ ନା ମୁଣକିଲ? ଚୀତରମାନେ କ'ଣ ଭାବୁଛ, ସହଜ ଅଟେ? କାହାକୁ ସମ୍ପାନ ଦେବା ସହଜ, କାହାକୁ କଷ୍ଟକର ଅଟେ, ନା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ପାନ ଦେବା ସହଜ? ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଉପାଧି ହେଲା ସର୍ବଉପକାରୀ । ଅପକାର କରିବାବାଲାର ମଧ୍ୟ ଉପକାରୀ ଅଟ । ତେଣୁ ଚେକ୍ କର - ସର୍ବ ଉପକାରୀର ସମ୍ପ୍ରତି, ବୃତ୍ତି, ଦୃଷ୍ଟି ରହୁଛି ତ? ତେବେ ଅନ୍ୟର ଉପକାର କରିବା ଅର୍ଥ ନିଜର ଉପକାର କରିବା । ତେଣୁ କ'ଣ କରିବ? ସମ୍ପାନ ତ ଦେବାର ଅଛି ନା! ଅଲଗା ଅଲଗା କଥାରେ ଧାରଣା କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି ସେଥିରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ, କାହିଁକି ନା ବାପଦାଦା ଦେଖୁଛନ୍ତି ସମୟର ଗତି ତୀବ୍ର ହୋଇଚାଲିଛି । ସମୟ ତୁମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି, ତେଣୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ପାଇଁ ହେବ । ସମୟର ଅପେକ୍ଷାକୁ ସମାପ୍ତ କରାଇବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କ'ଣ କରିବ, ଜାଣିଛ? ନିଜର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଏବଂ ସମ୍ପଦନତାର ଗତିକୁ ତୀବ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । କରୁଛୁ ନୁହେଁ । ଗତିକୁ ଚେକ୍ କର - ତୀବ୍ରଗତି ଅଛି ତ?

ବାକି ସ୍ନେହ ଆଧାରରେ ନୁଆ ନୁଆ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛନ୍ତି । ବାପଦାଦା ନୁଆ ନୁଆ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମ ଥର ଆସିଛ ସେମାନେ ହାତ ଉଠାଅ । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ବାବାଜୀଙ୍କ ଘର, ତୁମ ନିଜର ଘର, ଆସିଛ ଭଲ କରିଛ, ସେଥିପାଇଁ ଅଭିନନ୍ଦନ । ଆର୍ଛା!

ସେବାର ଚର୍ଚ୍ଚଣ (ପାଳୀ) କର୍ଣ୍ଣଶାଟକର :- କର୍ଣ୍ଣଶାଟକବାଲା ଉଠ । ସେବାର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସୁଯୋଗ ପାଇଛ ତେଣୁ ଅଭିନନ୍ଦନ । ଦେଖ ପ୍ରଥମ ପାଳି ସେବା ନେଇଛ ତେଣୁ ପ୍ରଥମ ସ୍ଥାନ ହୋଇ ରହିବ ନା! ପୁରୁଷାର୍ଥରେ, ବିଜୟୀ ହେବାରେ ସବୁଥିରେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ନେବାବାଲା ହୁଅ । ଦ୍ଵିତୀୟ ନମ୍ବର ନେବାର ନାହିଁ, ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର । ସାହସ ଅଛି ତ! ଅଛି ସାହସ? ତେବେ ସାହସ ତୁମର ଏବଂ ହଜାର ଗୁଣା ସାହାୟକ ବାବାଜୀଙ୍କର । ଭଲ ସୁଯୋଗ ନେଇଛ । ନିଜର ପୁଣ୍ୟର ଖାତା ବହୁତ ବହୁତ ଜମା କରିନେଲ । ଆର୍ଛା! କର୍ଣ୍ଣଶାଟକ ମେଘା ପ୍ରୋଗ୍ରାମ କରିଛ ତ? କରିନାହିଁ, କାହିଁକି କରିନାହିଁ? କର୍ଣ୍ଣଶାଟକକୁ ସବୁଥିରେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ନେବା ଦରକାର (ବାଟ୍ଠାଲୋରରେ କରିବୁ) ଆର୍ଛା, ଯେଉଁମାନେ ବି ବଡ଼ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ କରିଛ ସେମାନେ ଉଠ । ଏବେ ସୁଦ୍ଧା କେତେ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ହୋଇ ସାରିଲାଣି? ତେବେ

ବାପଦା ବଡ଼ କାର୍ଯ୍ୟକରମ ପାଇଁ ବଡ଼ ଅଭିନନ୍ଦନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଦୋନୁ ଗୁଡ଼ିକର ସଂଖ୍ୟା କେତେ ହେଲାଣି! ସବୁ ଦୋନୁ ତ ମୋଗା ପ୍ରୋଗ୍ରାମ କରିବା ଭରିତ୍ କାହିଁକି ନା ତୁମ ସହରରେ ଆଉ କେହି ଉଲ୍ଲୁଗୁଣା ଦେବେ ନାହିଁ । ବଡ଼ କାର୍ଯ୍ୟକରମରେ ତୁମେ ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ଧରଣର କରୁଛ ନା, ଚାହେଁ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଦ୍ଵାରା ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମିଡ଼ିଆ ଦ୍ଵାରା, ଚାହେଁ ପୋଷ୍ଟର, ହୋଡ଼ିଂସ୍ ଆଦି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାୟ ଆପଣାଉଛ ତେଣୁ ଉଲ୍ଲୁଗୁଣା କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ବାପଦାତୁକୁ ଏହି ସେବା ପସନ୍ଦ ଅଟେ କିନତୁ.... ଟିକିଏ କିନତୁ ରହିଯାଉଛି । ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ତ ବଡ଼ ବଡ଼ କରୁଛ ସେଥିପାଇଁ ଅଭିନନ୍ଦନ କିନତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରୋଗ୍ରାମରୁ ଅତି କମ୍ରେ ୧୦୮ ମାଳା ତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ଦରକାର ନା ଅଥଚାତ୍ ୧୦୮ ଜଣ ତ ବାହାରିବା ଦରକାର, ତାହା କେଉଁଠି ହେଉଛି? ଅତି କମ୍ରେ ୧୦୮ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ୧୨ ହଜାର । ତେବେ ଏତେ ସବୁ ଶକ୍ତି ଲଗାଇଲେ, ଏତେ ସମ୍ପତ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଧନ ମଧ୍ୟ ଲଗାଇଲ, ତେଣୁ ତା'ର ଫଳ ସ୍ଵରୂପ ଅତି କମ୍ରେ ୧୦୮ ଜଣ ତ ବାହାରିବା ଦରକାର ନା । ସମସ୍ତଙ୍କର ଠିକଣା ତ ତୁମ ପାଖରେ ରହିବା ଦରକାର ନା । ତେବେ ସେହି ମୋଗା ପ୍ରୋଗ୍ରାମକୁ ଯେଉଁମାନେ ସାଥୀରେ ଆଣିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ତାଙ୍କ ମାନଙ୍କର ପରିଚୟ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଅଛି, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାର ପାଖକୁ ଡାକିବା ଦରକାର । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ତ କରିଦେଲୁ । କିନତୁ ଯାହା ବି କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଉଛି ତା'ର ଫଳାଫଳ ତ ମିଳିବା ଦରକାର ନା । ତେଣୁ ସବୁ ବଡ଼ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ କରିବାବାଲାତୁକୁ ବାପଦାତୁକୁ ଏହିଭଳି ଫଳାଫଳ ଦେବାକୁ ହେବ । ଚାହେଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସେକ୍ଟରକୁ ଯାଅ, ବା ଯେଉଁ ସହରରେ ହୋଇଥିବ ସେଠାକୁ ଯାଅ କିନତୁ ଫଳାଫଳ ମିଳିବା ଦରକାର । ଠିକ୍ ଅଛି ନା, ହୋଇ ତ ପାରିବ ନା! ଯଦି ଟିକିଏ ଧ୍ୟାନ ଦେବ ତେବେ ବାହାରି ଆସିବେ, ୧୦୮ ତ କିଛି ବି ନୁହେଁ । କିନତୁ ବାପଦା ଫଳାଫଳ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଅତି କମ୍ରେ ଷ୍ଟୁଡେଣ୍ଟ ତ ହୁଅନ୍ତୁ । ସହଯୋଗୀ ହେବାରେ ଆଗକୁ ତ ବଡ଼ନ୍ତୁ । ତେଣୁ କିଏ କିଏ କେତେ ଆତ୍ମାତୁକୁ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି ତାହା ଏହି ସିନି ଭିତରେ ବାପଦା ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଠିକ୍ ଅଛି ନା? କ'ଣ ପାଣ୍ଡବମାନେ ଠିକ୍ କଥା ନା? ତେବେ ଦେଖିବା ନମ୍ବରଠାନ କିଏ ହେଉଛି? ଯେତିକି ବି ବାହାରନ୍ତୁ କିନତୁ ବାହାର କର ନିଶ୍ଚିତ । ଏଥିରେ କ'ଣ ହେଉଛି ନା କାର୍ଯ୍ୟକରମ ତ ହୋଇଯାଉଛି କିନତୁ ଆଗକୁ ଯେଉଁଭଳି ସମ୍ପର୍କ ରଖିବା କଥା ସେଥିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି ଆଉ ଷ୍ଟୁଡେଣ୍ଟ ବାହାର କରିବା ମଧ୍ୟ କୌଣସି ମୁଖକିଲ୍ କାମ ନୁହେଁ । ବାକି ବାପଦା ପିଲାମାନଙ୍କର ସାହସକୁ ଦେଖି ଖୁସି ଅଛନ୍ତି । ବୁଝିଲ ତ! ଆରୁଛା! ଆରୁଛା - ଏବେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ସେକ୍ଟର ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ସେକ୍ଟର ଗୋଟିଏ ମିନିଟ୍ ନୁହେଁ, ଗୋଟିଏ ସେକ୍ଟର ଭିତରେ “ମୁଁ ଫରିସ୍ତା ଏବଂ ଦେବତା ଅଟେ” ଏହି ମାନସିକ ବ୍ୟାୟାମ ଗୋଟିଏ ସେକ୍ଟରରେ ଅନୁଭବ କର । ଏହିଭଳି ଏକ ସେକ୍ଟର ଭିତରେ ଚାଲି ସାରା ଦିନ ଭିତରେ ବାରମ୍ବାର କର । ଯେପରି ଶାରୀରିକ ଚାଲି ଶରୀରକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରୁଛି ସେହିଭଳି ଏହି ମନର ଚାଲି ମନକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିଦେବ । ମୁଁ ଫରିସ୍ତା ଅଟେ, ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ପୁରୁଣା ଦେହ, ପୁରୁଣା ଦେହର ସଂସ୍କାରଠାରୁ ଅଲଗା ଫରିସ୍ତା ଆତ୍ମା ଅଟେ । ଆରୁଛା!

ଚାରିଆଡ଼ର ଅତି ସ୍ନେହୀ, ସର୍ବଦା ସ୍ନେହର ସାଗରରେ ଲବଳୀନ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ସଦା ସର୍ବଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ସଦା ବାବାତ୍ମକ ସମାନ ହେଉଥିବା ବାବାତ୍ମକର ପରିଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ସ୍ଵାମୀମାନରେ ରହୁଥିବା, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିବା ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ମାନନୀୟ ହେଉଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ସଦା ସର୍ବ ଉପକାରୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାତ୍ମକର ହାର୍ଦ୍ଦିକ ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ହାର୍ଦ୍ଦିକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସ୍ଵୀକାର ହେଉ ଏବଂ ଏହା ସହିତ ବିଶ୍ଵର ମାଳିକ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତ ।

ଦାଦୀଜୀଙ୍କ ସହିତ:- ସମ୍ମାନ ଦେବାରେ ନମ୍ବରଠାନ ପାସ୍ ଅଟ । ବହୁତ ଭଲ ଲାଗୁଛି ସବୁ ଦାଦୀମାନଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ମଧୁବନର ଶୋଭା ବଢ଼ିଯାଉଛି । (ସଭା ଆତୁକୁ ଦେଖି) ଏମାନଙ୍କୁ ଦାଦୀମାନଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତିର ଶୋଭା ଭଲ ଲାଗୁଛି । ଯେପରି ଦାଦୀମାନଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି ଦ୍ଵାରା ମଧୁବନ ଶୋଭାସମାନ ହୋଇଯାଉଛି, ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ଯଦି ଦାଦି ନୁହେଁ କିନତୁ ଦାଦୀମାନେ ଏବଂ ଦାଦୀମାନେ ତ ଅଟ ନା । ତେଣୁ ସବୁ ଦାଦୀମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ସବୁ ଦାଦୀମାନଙ୍କୁ, ଏହି କଥା ଭାବିବାର ଅଛି ଏବଂ କରିବାର ଅଛି ମଧ୍ୟ, ଯେଉଁଠି ବି ରହୁଛ ସେହି ସ୍ଥାନର ଶୋଭା ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଯାଉ । ଯେପରି ଦାଦୀମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଶୋଭା ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଯାଉଛି, ସେହିପରି ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ଶୋଭାବର୍ଦ୍ଧନ ହେଉ, କାହିଁକି ନା ଦାଦୀମାନଙ୍କ ପଛକୁ ତୁମେ ଦାଦୀମାନେ ତ ଅଛ ନା, ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଦାଦୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଦାଦୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ତେଣୁ କୌଣସି ବି ସେକ୍ଟରରେ ନିରୁସତା ରହିବା ଭରିତ୍ ନୁହେଁ । ଶୋଭନୀୟ ହେବା ଭରିତ୍ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବିଶ୍ଵରେ ଶୋଭାବର୍ଦ୍ଧନକାରୀ ଆତ୍ମା ଅଟ । ତେଣୁ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ବି ରହୁଛ ତାହା ଆକର୍ଷଣୀୟ ସ୍ଥାନ ଦେଖାଯାଉ । ଠିକ୍ କଥା ନା! କାହିଁକି ନା ଦୁନିଆରେ ବିନାଶୀ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ବହୁତ ରହିଛି କିନତୁ ତୁମ ଜଣ ଜଣଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଅବିନାଶୀ ଶୋଭା ବା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି । ଯଦି ନିଜେ ସର୍ବଦା ଖୁସିର, ଶାନ୍ତିର ଅବିନାଶୀ ସୁଖର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ସୁଶୋଭିତ ହୋଇ ରହିବ ତେବେ ତୁମର ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ଶୋଭାସମାନ ହୋଇଯିବ କାହିଁକି ନା ସ୍ଥିତି ଆଧାରରେ ସ୍ଥାନରେ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାସୁମଣ୍ଡଳ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି କଥା ଚେକ୍ କରିବାର ଅଛି ଯେ ମୁଁ ଯେଉଁଠି ରହୁଛି ସେଠାରେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ତ? ଉଦାସୀ ନାହିଁ ତ? ସମସ୍ତେ ଖୁସିରେ ନାଚୁଛନ୍ତି ତ? କ'ଣ ଏହା ଠିକ୍ କଥା ନା? ତୁମେ ଦାଦୀମାନଙ୍କର ତ କାମ ହିଁ ଏହା ଅଟେ, ଦାଦୀମାନଙ୍କର ତ କାମ ହିଁ ଏହା ଅଟେ, ତେଣୁ ଦାଦୀ ଏବଂ ଦାଦୀମାନଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର । ଆରୁଛା!

ସବୁଆଡ଼ର ଯେଉଁ ସବୁ ସ୍ୱପ୍ନେହୀ ପିଲାମାନେ ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ଦିଲ୍ଲ ସହିତ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ବା ପତ୍ନୀ ଦ୍ୱାରା ଲମ୍ପେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ଶୁଭେଚ୍ଛାବାର୍ତ୍ତା ପଠାଇଛନ୍ତି ସେହି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦା ଦୂରରେ ଦେଖୁ ନାହାଁନ୍ତି ବରଂ ହୃଦୟ ସିଂହାସନ ଉପରେ ବସିଥିବାର ଦେଖୁଛନ୍ତି । ସବୁଠାରୁ ନିକଟ ସ୍ଥାନ ଦିଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ହୃଦୟ ଅଟେ ନା!

ତେଣୁ ବାପଦାଦା ଦିଲ୍ଲ ସହିତ ଶୁଭେଚ୍ଛା ପଠାଇଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆଉ କୌଣସି ଶୁଭେଚ୍ଛାବାର୍ତ୍ତା ପଠାଇ ନାହାଁନ୍ତି କାରଣ ସେମାନେ ତ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପୃତିରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ବାବା ନିଜର ହୃଦୟ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ରୂପରେ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ବରଦାନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତର ରୂପରେ ଦେଉଛନ୍ତି - ଦୂରରେ ରହି ମଧୁସ୍ୱ ନମ୍ବରଠାନ୍ ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଭବ ।

ବରଦାନ:- ଅବହେଳାପଣିଆର ନିଦ୍ରାକୁ ଛାଡ଼ପତ୍ତର ଦେଉଥିବା ନିଦ୍ରାଦିତ୍, ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଭବ । ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ମୂରତ ହୋଇ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରାଇବା ପାଇଁ ଅଥବା ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ହେବା ପାଇଁ ନିଦ୍ରାଦିତ୍ ହୁଅ । ଯେତେବେଳେ ଭୁଲିଯାଉଛ ଯେ ଏହା ବିନାଶ କାଳ ଅଟେ ସେତେବେଳେ ଅବହେଳା ପଣିଆର ନିଦ୍ରା ଆସିଯାଉଛି । ତେଣୁ ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ତାକରା ଶୁଣ, ଦୁଃଖୀ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ଦୁଃଖର ଚିତ୍କାର ଶୁଣ, ତୁଷାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ପରାଧିନାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣ - ତା' ହେଲେ କେବେ ବି ଅବହେଳା ପଣିଆର ନିଦ୍ରା ଆସିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏବେ ସର୍ବଦା ନାଗରତ ଜ୍ୟୋତି ହୋଇ ଅବହେଳା ପଣିଆର ନିଦ୍ରାକୁ ଛାଡ଼ପତ୍ତର ଦିଅ ଏବଂ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ମୂରତ ହୁଅ ।

ସ୍ତୋତ୍ର:- ଶରୀର ଅର୍ଥାତ୍ ତନ-ମନ-ଧନ ଏବଂ ମନ-ବାଣୀ-କର୍ମ ଯେଉଁଥିରେ ବି ବାବାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ସହଯୋଗୀ ହେଲେ ଆପେ ଆପେ ସହଜଯୋଗୀ ହୋଇଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବସ୍ମକତ ଲଗାବା:- ସତ୍ସତା ଏବଂ ସତ୍ସତା ରୂପୀ ସଂସ୍କୃତିକୁ ଆପଣାଅ (୨୩) ଯେପରି ବାବାଙ୍କୁ “ଗତ୍ ଲଦ୍ ଗ୍‌ରୁଅ” କହିଥାଆନ୍ତି, ତେଣୁ ସତ୍ସତା ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ପୁରିଷ୍ଟ ଅଟେ । ଗାୟନ ମଧୁସ୍ୱ ରହିଛି ସର୍ବତେ ଦିଲ୍ ପର ସାହେବ ରାଜୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ହୃଦୟବାନ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ଉପରେ ସାହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା ଖୁସି ଥାଆନ୍ତି । ତେଣୁ ହୃଦୟ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ ଯୋଗ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ପିଲାମାନଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କରେ, ସଂକଳ୍ପ ଏବଂ ବାଣୀରେ ସତ୍ସତା ଏବଂ ସଂକଳ୍ପ ଦେଖାଯାଉଥିବ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାଣୀ ସତ୍ସତା ହୋଇଥିବ ।